

พระธรรมเทศนา โดย พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อดัตตชีโว)
แสดงในพิธีบำเพ็ญกุศล คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
วันอาทิตย์ที่ ๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ขอนอบน้อมแด่พระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้เป็น
บรมครูของมนุษย์และเทวดาทั้งหลายด้วยเศียรเกล้า

วันนี้หลวงพ่อบอกโอกาสนำพระคุณความดีของคุณยาย
อาจารย์ของพวกเรา มาบอกเล่า ขยายความให้พวกเราได้รับ
รู้รับทราบอีกวาระหนึ่ง สำหรับเรื่องที่น่าสนใจในวันนี้คือเรื่อง ท่อ
ธารแห่งบุญ เพื่อมาตอกย้ำพวกเราว่า ทำบุญต้องได้บุญ

ก่อนอื่น ต้องขอย้อนเล่าเหตุการณ์ช่วงต้นปีพุทธศักราช ๒๕๑๐ ที่หลวงพ่อดีพบกับคุณยายใหม่ๆ คือสมัยที่หลวงพ่อดีและหลวงพ่อดมมชโยยังเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ให้พวกเราได้รับทราบกันก่อน

เมตตาเพื่อสร้างคน อดทนเพื่อสร้างศิษย์

ประมาณสัปดาห์ที่ ๒ สัปดาห์แรก ก่อนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมมชโยจะพาหลวงพ่อดีไปวัดปากน้ำ และได้พบกับคุณยายของพวกเราเป็นครั้งแรก หลวงพ่อดีท่านไม่ได้พาไปง่ายๆ ท่านขัดเกลานิสสัยของหลวงพ่อดีอยู่สักพักหนึ่งก่อน โดยที่หลวงพ่อดีเองก็ไม่ได้รู้ตัว พอท่านเห็นว่าน่าจะใช้การได้แล้ว จึงค่อยพาไปหาคุณยาย

ด้วยความที่หลวงพ่อดีตั้งใจจะไปกราบคุณยายให้ได้ ไม่ว่าหลวงพ่อดมมชโยแนะนำอะไร ก็จะทำตามคำของท่านทุกประการ

สมัยนั้น หลวงพ่อดมมชโยยังเป็นนิสิตอยู่ ท่านรักการฝึกสมาธิมากกว่าทุกๆ เรื่อง ท่านเอาจริงเอาจังกับการฝึกสมาธิตั้งแต่ยังไม่ได้บวชเลยทีเดียว พอเข้าขึ้นมา นิสิตอื่นๆ เขาก็ไปเรียนกัน แต่หลวงพ่อดมมชโย ท่านออกจากมหาวิทยาลัยตั้งแต่เข้าไปนั่งสมาธิภาวนากับคุณยายที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ นั่งสมาธิอยู่ที่วัดทั้งวัน กว่าท่านจะกลับออกจากวัดปากน้ำก็ประมาณสักหนึ่งทุ่มครึ่ง นั่งรถกลับมาถึง

ม. เกษตรฯ ก็ประมาณ ๓ หุ่ม พอใกล้ๆ จะสอบ ท่านก็
ขอยืมหนังสือเพื่อนๆ น้องๆ อ่าน แล้วก็ไปสอบให้ผ่าน

สมัยนั้น หลวงพ่อเคยถามท่านว่า “ทำไมไม่อยู่เรียนล่ะ?”

ท่านตอบมาคำหนึ่งว่า “วิชาที่เรียนๆ กันในมหาวิทยาลัย
ไม่ใช่วิชาหрок มันเป็นอวิชา (แต่เขาเอาคำว่า วิชา ไป
ใช้ โดยเขียนให้เหลือแค่ วิชา)”

คำว่า “วิชา” ในพระพุทธศาสนา คือยิ่งเรียน ยิ่งรู้
แจ้งโลก ยิ่งชำกิลเลสได้หมด ยิ่งพ้นทุกข์จากการเวียน
ว่ายตายเกิด แต่วิชาทางโลกที่ไปเรียนกันมาตาม
มหาวิทยาลัย เรียนไปเพื่อทำมาหากิน ยิ่งเรียนยิ่งใช้ไป
เพื่อแข่งขันชิงดีชิงเด่น กิเลสยิ่งพอกพูนมากขึ้น เพราะ
ฉะนั้น มันไม่ใช่วิชา มันเป็นอวิชา

ท่านคิดจะออกบวช คิดจะปราบกิเลสตั้งแต่สมัยยังเป็น
นิสิต รู้อยู่แล้วว่าเรียนวิชาทางโลกแล้วก็ต้องเอามาโยนทิ้ง
แต่ว่าจนใจ เพราะทางโลกเขายอมรับอวิชากัน พอรู้ว่า สิ่ง
เหล่านี้เป็นอวิชายิ่งเรียนกิเลสยิ่งมากท่านจึงไม่อยากจะเรียน
แล้วยิ่งถ้าใครไม่สอบให้ได้ ไม่เรียนให้จบ แล้วมาบวช เขาจะ
ว่า เราหนีหน้าโลก แค่เรียนหนังสือไม่มีปัญญาเรียนให้จบ
เป็นคนประเภทที่สู้โลกไม่ได้ ต้องหนีมาบวช เลยจนใจที่จะ
ต้องเรียนอวิชา ต้องสอบอวิชาให้ได้ เพื่อจะได้วุฒิการ
ศึกษาที่ชาวโลกเขายอมรับ

เพราะฉะนั้น ท่านจึงเกิดอาการเซ็งๆ ที่จะเรียน เพราะเรียนแล้วก็เอามาโยนทิ้ง เพราะคิดจะออกจากอวิชา

กิจวัตรของท่านสมัยนั้น พอตื่นขึ้นมา ท่านนั่งสมาธิตั้งแต่เช้า เสร็จเรียบร้อยก็กินข้าว กินข้าวเสร็จ ประมาณ ๗ โมงเช้า ท่านออกจากมหาวิทยาลัยไปนั่งสมาธิกับคุณยายที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กลับจากนั่งสมาธิมาถึงมหาวิทยาลัย ก็สักประมาณสามทุ่ม

เมื่อท่านเล่าให้ฟังอย่างนั้น หลวงพ่อเองอยากจะตามท่านไปวัดแต่เช้าด้วย แต่ท่านไม่ให้ไป ท่านบอกว่า

“พี่เจ้ อย่าเพิ่งไปเลย เพราะว่ายายท่านชอบนั่งสมาธิแต่เช้า ถ้าพี่เจ้ไป เดี่ยวจะกลายเป็นรบกวนยายแต่เช้าไป จะไม่ค่อยดี เอาไว้ไปวันเสาร์วันอาทิตย์เถอะ”

หลวงพ่อก็นใจ ท่านไม่ให้ไปด้วย นอกจากไม่ให้ไปด้วยแล้ว ท่านยังดัดนิสัยหลวงพ่อกีว่า “พี่เจ้ กุฎิของยายหลังเล็กๆ มันจะพังแหล่ไม่พังแหล่ใช้เศษไม้มาสร้างเดินทำหนัๆ อย่างพี่เจ้ เดี่ยวกุฎิยายพัง ถ้าอย่างนั้นพี่เจ้อย่าเพิ่งไปเลย”

ท่านก็มีวิธีขัดเกลานิสัยของเรา จากที่เคยเดินโครมๆ เลยต้องเลิกเพราะท่านนั้นแหละ ที่เห็นเดินอยู่เดี๋ยวนี้ไม่ใช่หลวงพ่เมื่อก่อนนี้หรอก คนละทำเดินกัน

ท่านสารพัดจะแก้ไขหลวงพ่อ แก้ไขอยู่เป็นเดือน ถึงได้พาไปกราบคุณยายเรากี่ว่าเราเรียบร้อยที่สุดแล้ว มารู้ในภายหลังคือหลังจากเข้าวัดได้ประมาณสัก ๔-๕ ปี

ในวันแรกที่หลวงพ่อกำลังจะไปพบคุณยายนั้นพอได้เวลาทุ่มหนึ่ง หลวงพ่อก็กลับมหาวิทยาลัย ส่วนหลวงพ่อรั้มชโยท่านยังนั่งสมาธิต่ออยู่กับคุณยาย ยังไม่กลับ พวกพี่ๆ น้องๆ ที่ไปวัดไปเรียนธรรมะกับคุณยายก่อนหลวงพ่อ เขายังอยู่พร้อมหน้า เขาต่อว่าหลวงพ่อรั้มชโยมากมาย แต่ท่านไม่เคยบิปราก บอกหลวงพ่อสักคำ เพราะถ้าบอก บางทีหลวงพ่ออาจไม่ไปหาคุณยายอีก

สาเหตุเป็นอย่างไร ? ก็มียู่ที่ว่าหลังจากเรียนธรรมะกับคุณยายผ่านไปอีก ๕-๖ ปี พี่ป้าน้ำอาเหล่านั่น ท่านพูดเองว่า “คุณเด็จ ขอโทษด้วยนะ”

“อ้าว ขอโทษเรื่องอะไร”

“พี่เองที่เป็นคนบอกยายว่า อย่ารับอิตาคนนี้ไว้เป็นลูกศิษย์เลย เวลาเดินที่บ้านทั้งบ้านไหวไปหมด พูดก็เสียงดังจนหลังคาสะเทือน”

หลวงพ่อกำลังอยู่ในทุ่งจนเคย เราก็ทำแบบที่เราคุ้น เราว่าเราพูดเรียบร้อยแล้ว ตามประสาของเรา แต่ขนาดนั้นพี่เขายังบอกคุณยายว่า อย่าไปรับหลวงพ่อไว้เลย พูดก็เสียงดังหัวเราะที่บ้านสะเทือน สารพัดที่พี่ๆ เข่าว่ากัน

แต่คุณยายทั้งไม่รับ ไม่ปฏิเสธ ท่านยิ้มๆ พี่ๆ เหล่านั้นก็ไม่รู้จะทำอย่างไร

คุณยายให้ออกาสหลวงพ่อ แล้วหลวงพ่อรั้มชโยท่านก็ค่อยๆ ช่วยแก้ไข

ท่านบอก “พี่เต๋จนะ เวลาพูดกับยาย พูดค่อยๆ ก็ได้ เพราะว่ากุฎิที่อยู่ติดกับยายอีกกุฎิหนึ่ง เขาก็นั่งสมาธิกัน เตียวเสียงจากกุฎิยายจะข้ามไปกุฎิโน้น พี่เต๋จกลับมาเกษตรฯ แล้ว พี่เต๋จไม่รู้หรือกว่า บ้านโน้นเขายายว่า ลูกศิษย์ยาย พูดเสียงดัง กระทบกระเทือนเขากำลังนั่งสมาธิกันอยู่” นี่เป็น ตัวอย่างอย่างหนึ่ง

ความจริงยังมีอีกมาก แต่ว่าท่านมาแล้วให้ฟังเมื่อ ๕ ปี ล่วงมาแล้ว ทำให้หลวงพ่อดีค่อยๆ ปรับปรุงตัว และแก้ไข ตัวเองจนกระทั่งเข้ากับหมู่คณะได้

ในระหว่างนั้น ก็ต้องพูดกันชัดๆ คือ พี่ป้าน้ำอา หรือน้องๆ ที่เขาเรียบบ่อย ส่วนมากเขาเป็นผู้หญิง เวลาหลวงพ่อก็นั่งสมาธิกับคุณยายที่แรกๆ คือประมาณสองเดือนแรก หลังจาก หลวงพ่อธัมมชโยท่านฝึกมาให้ระดับหนึ่งแล้ว แต่ถึงขนาดนั้น ช่วงสองเดือนแรก พี่ๆ น้องๆ ที่ไปปฏิบัติธรรมก่อน เขาค่อนข้างจะตึงๆ กับหลวงพ่อ แต่หลวงพ่อก็ไม่รู้ทำไม ในใจนึก แต่ว่า “เออ เราเป็นคนใหม่ เขายังไม่คุ้น เขาคงเป็นอย่างนี้ กันนะ” ก็ไม่ได้นึกอะไรมาก

แต่มารู้ภายหลังว่า เป็นเพราะเสียงดังของเราบ้าง หรือมีอะไรเราก็นึกพิจารณาวิจารณ์กันตรงๆ ไม่เกรงมนุษย์มาน่าบ้าง นั้นแหละเป็นต้นเหตุ หลวงพ่อก็ปรับปรุงแก้ไขกันไป

คำว่า “พูดตรงๆ” หลวงพ่อชอบใช้คำนี้ เพราะจะต้องไปเกรงใจอะไร ในเมื่อเราพูดตรง พูดความจริง แต่นั่นแหละ หา

รู้ไม่ว่าคุณยายได้เดือดร้อนเพราะการไปวัดของหลวงพ่อ
เรียบร้อยแล้ว

มีวันหนึ่ง หลวงพ่อรั้มมชโยท่านอุปมาให้ฟัง “พีเดีย คน
พูดตรงๆ พีเดียว่าเป็นคนอย่างไร”

“กัตติ ในโลกนี้เราต้องการคนตรง” หลวงพ่อบอก

ท่านก็เลยอุปมา “พีเดีย เอาของส่งให้เขา ๒ มือ ค่อยๆ
ประเคนส่งให้ต่อหน้า อันนี้ตรงไหม ?”

“ตรง”

“ดีไหม ?”

“ดีจ้ะ”

“เอามือเดียวส่งให้ ตรงไหม ?”

“ตรง”

“ของชิ้นนั้นนะ ขว้างหัวให้ ตรงไหม ?”

“ตรงเหมือนกัน”

“พีเดียจะ คำพูดก็เหมือนกัน พูดตรงๆ นะดี แต่ว่า
ประเภทของคำ ถ้าไม่ระวัง ก็อย่างที่ยกตัวอย่างให้ฟัง ถ้าพูด
ด้วยคำชนิดหนึ่ง ก็เหมือนอย่างกับส่งของมอบให้ ด้วยการ
ประคอง ๒ มือ พูดอีกคำพูดชนิดหนึ่ง ก็เหมือนกับส่งของให้
มือเดียว คำพูดอีกชนิดหนึ่งเหมือนขว้างหัวให้กันเลย เพราะ
ฉะนั้น คำพูดตรงๆ ของพีเดียช่วยปรับๆ หน่อยนะ”

นี่ก็เป็นเรื่องที่หลวงพ่อรั่มมชโยท่านอบรมให้กับพี่ชาย
แสนรักของท่าน ก็เป็นอย่างนี้

ตรงนี้ที่ต้องยกขึ้นมาก่อนเพราะว่า เวลาพวกเราพา
สมาชิกใหม่มาวัด บางอย่างไม่ได้บอกขนบธรรมเนียม
ประเพณีที่เราปฏิบัติกันในวัดขณะนี้ให้เขาทราบ

ยกตัวอย่าง เขาไม่ค่อยทราบว่า วัดนี้โดยประเพณีนิยมจะ
แต่งชุดขาวมาวัด เขาใส่เสื้อสีอื่นมาวัด เขาหน้าแตก เขาก็
หงุดหงิด

กิจกรรมยาทบางอย่าง เช่น พูดยกับพระ พวกเรามักจะ
พนมมือพุด ถ้าเป็นผู้หญิง เรามักไม่ค่อยยืนพุดกับพระ มัก
นั่งลงแล้วพุดกับพระ ในขณะที่พรรคพวกเพื่อนฝูงเราที่พามา
ใหม่ เขาเคยไปยืนพุดกับพระ เคยเถียงกับพระ บางทีก็เคยว่า
เคยนิทาพระฉอดๆ ด้วย นั่นเป็นเรื่องปกติของเขา

แต่พอมาถึงวัดพระธรรมกาย ของเราทำอีกอย่างหนึ่ง
แต่เราไม่เคยบอกให้เขารู้ตั้งแต่ต้น พอเขามาถึงวัดของเรา
เขาทำบางอย่างไม่ค่อยถูกระธรรมเนียมปฏิบัติของเรา แต่ว่า
เขาก็ไม่ได้ผิดหรอก คือ เขาไม่ได้ผิดกฎหมาย แต่ว่าพรรค
พวกของเราที่มาวัดเป็นประจำ อาจจะรู้สึกรำคาญเพื่อนใหม่
ของเราที่พามาได้ นี่ก็เป็นสาเหตุแห่งการกระทบกระทั่งกัน
ได้อย่างหนึ่ง

จากตรงนี้ เวลาหลวงพ่อเห็นใครที่พวกเราพามาใหม่ มี
กิจกรรมยาทหรือการวางตัวค่อนข้างจะแตกต่างกับพวกเรา

มากๆ จนพวกเราบางคนรู้สึกช้ำไม่ค่อยชอบใจเขา ก็สะท้อนให้นึกถึงตัวเองว่า เมื่อเราเข้าวัดใหม่ๆ เราเจออย่างนี้แหละ แล้วนั่นขนาดที่หลวงพ่อรั่มมชโยได้ขัดเกลานิสังขมาระดับหนึ่งแล้ว เรายังเจอเลย คือ พี่ๆ บางท่านถึงกับออกปากว่า “ยาย ยายอย่ารับอิตาคนนี้ไว้เป็นลูกศิษย์เลยนะ” แต่คุณยายเมตตาไว้ จึงได้มีหลวงพ่อในวันนี้

ประเด็นนี้ ก็ขอฝากเป็นข้อคิดอันดับแรกไว้กับพวกเราว่า คุณยายของเรานั้น ท่านให้ความเมตตากรุณาลูกศิษย์อย่างท่วมท้นทีเดียว ท่านให้โอกาสในการมาวัด การมาเรียนธรรมะแก่ลูกศิษย์ท่านอย่างมาก เป็นผลทำให้เพื่อนแม่ชีที่อยู่วัดเดียวกัน อยู่กุฏิติดกันเขาว่าเขาบ่นท่าน แต่ท่านไม่พูดให้ลูกศิษย์สะเทือนใจสักคำ ท่านอดทน แล้วก็ไปตามง้อ ไปตามขอโทษเขา ไม่รู้เท่าไร กว่าหลวงพ่อจะรู้ ก็ผ่านมาแล้ว ๕ ปี ประมาณนั้น

นี่เป็นตัวอย่างอย่างหนึ่งว่า ความเป็นครูบาอาจารย์นั้น ไม่ง่ายเลย ต้องขอเตือนพวกเราว่า แม้การเป็นกัลยาณมิตรพาเพื่อนใหม่เข้าวัด ขอให้ทราบว่าย่ำเสเพราะไม่ใช่เรื่องง่ายๆ หรือ เพราะเมื่อไม่ได้ดั่งใจ เมื่อไม่ได้อบรมเขามาพอควรแล้ว บางทีการมาวัดของเพื่อนเรา อาจจะได้ความฝงใจที่ไม่ดีกลับไป หรือบางครั้งแทนที่จะได้บุญ เขาอาจจะได้บาปกลับไป เสียด้วยซ้ำ ตรงนี้ต้องระวัง

สร้างบุญ เพื่อปราบมาร

ที่นี่ถามว่า ที่คุณยายให้ความเมตตากรุณากับหลวงพ่อกับพวกเราทุกๆ คน จนกระทั่งมาสร้างวัดให้พระให้เณรได้อยู่อาศัย ให้พวกเราได้ประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ อย่างนี้ คุณยายท่านมีเป้าหมายอะไรในใจ

เรื่องนี้หลวงพ่อเคยคุยกับคุณยาย คุณยายพูดสั้นว่า “ยายทนได้ทุกอย่าง เพื่อให้ได้เอาบุญไปปราบมาร” ท่านใช้คำพูดนี้กับหลวงพ่อ

ความจริงถ้าคุณยายจะพูดว่า “ยายอยากจะได้บุญ ยายก็ทน อะไรที่ทำให้ยายได้บุญ ยายก็ต้องทน” ถ้าพูดแค่นี้คงไม่ทำให้หลวงพ่อสะดุดใจ และบางทีหลวงพ่อก็อาจจะไปแสวงหาครูบาอาจารย์ที่อื่นอีก

แต่คุณยายใช้คำพูดประเภทนี้ พูดเพื่อให้หลวงพ่อสะดุดใจ

“ยายเอาแต่บุญ อย่างอื่นยายไม่เอา อะไรที่ทำให้ยายได้บุญ ยิ่งได้บุญมาก ๆ ละก็ ยายจะทนทำไป จะยอมเอาตัวเองเป็นผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้า เพื่อให้ได้บุญมาก ๆ จะเอาบุญนี้แหละไปปราบมาร”

ฟังเพียงแค่นี้หลวงพ่อหุ้มนั่นที

“ยาย ทำไมต้องเอาบุญไปปราบมาร เขาทำบุญ เขาเอาบุญไปไว้ปราบกิเลสเท่านั้นไม่ใช่หรือ”

คุณยายอธิบายว่า “นั่นก็ส่วนหนึ่ง แต่ว่าถ้ามุ่งทำบุญ แล้วเอาบุญไปแค่ปราบกิเลสให้หมดไปละก็ อย่างดีเราก็ได้แค่หมดกิเลส เป็นพระอรหันต์องค์ใดองค์หนึ่งในพระพุทธศาสนา แต่ว่าเมื่อเป็นอย่างนี้ มารมันยังไม่หมดไปจากโลกนี้ เราจะต้องได้บุญมากๆ เพื่อปราบกิเลสในตัวให้หมดด้วย แล้วเอาบุญนี้ไปปราบมารให้หมดด้วย”

หลวงพ่อยิ่งสะดุดใจ เพราะคุณยายจะเอาบุญมากๆ เอาไว้ ไม่เฉพาะปราบกิเลสให้หมด แต่จะเอาไปปราบมารให้หมดด้วย

ด้วยประสาความที่ไม่รู้นั้นแหละ ก็ถามคุณยายว่า พระอรหันต์ทั้งหลายท่านปราบกิเลสกันทั้งนั้น ไม่เห็นใครเขาไปไล่ปราบมาร

คุณยายตอบว่า “ใช่ เพราะเป็นอย่างนี้นะซิ มารมันจึงเหลืออยู่ในโลกอีกมากมาย ทำความเดือดร้อนให้กับชาวโลก ถ้าเรายังปราบมารได้ไม่หมด สัตว์โลกจะเดือดร้อนอีกต่อไป ไม่มีที่สิ้นสุด เพราะฉะนั้น ถ้าอยากจะให้ชาวโลกเขาสงบสุขกันจริงๆ ละก็ คุณต้องทนสร้างบารมี สร้างบุญให้มากๆ เอาไว้ปราบมารด้วย”

นี่เป็นสิ่งที่หลวงพ่อดังใจว่าเราอ่านพระไตรปิฎกมาหลายเที่ยว เจอแต่เอาบุญเอาบารมีไว้ปราบกิเลส แต่เอาบุญบารมีไว้ปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ไม่เคยได้ยินจากที่ไหน เราได้ยินจากยาย นี่เป็นเหตุหนึ่งที่ตั้งใจหลวงพ่เอาไว้ให้ไม่

หลุดออกไปจากวัด

จากนั้นหลวงพ่อก็เริ่มซักถามคุณยายเกี่ยวกับเรื่อง “มาร” บางอย่างคุณยายตอบ บางอย่างไม่ตอบ ที่ไม่ตอบไม่ใช่ท่านไม่รู้ แต่ท่านใช้คำว่า คุณนั่งสมาธิ ตั้งใจนั่งมากๆ ไปก่อน จนกระทั่งถึงพระธรรมกายในตัวชัดๆ แล้วยายจะพาคุณไปดูว่า มารมีหน้าตาเป็นอย่างไรเพราะอธิบายตอนนี้คุณก็จะไม่เข้าใจ

เรื่องนี้ถือว่าคุณยายไม่ตอบ แต่อธิบายเหตุผลให้เราเข้าใจได้ว่าต้องฝึกตัวมากกว่านี้ก่อน ตอบแล้วถึงจะเข้าใจไปเห็นแล้วจึงจะเข้าใจเอง นี่ก็อย่างหนึ่ง

แต่บางอย่างคุณยายตอบ จะถือโอกาสเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟังก็แล้วกัน

วันหนึ่งจะด้วยเหตุอะไรนั้นจำไม่ได้ แต่คุณยายว่าอย่างนี้

“คุณจำไฉนนะ เราสร้างบุญสร้างบารมีมากๆ มันหมดเวรหมดกรรมได้ แต่ว่าจะสร้างบุญมากเท่าไรก็ตาม ถ้าสร้างบุญกันแบบธรรมดาๆ ละก็ คุณปราบมารไม่ได้ เมื่อมารมันไม่หมดถึงกิเลสหมด ก็ยังต้องเดือดร้อนต่อไปอีก”

“ยาย เป็นอย่างนั้นด้วยหรือ”

“เป็นซิคุณ ดูพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็แล้วกัน พระองค์หมดกิเลสแล้ว แต่ถึงเวลามารก็มากวนพระองค์ มากวนลูกของพระองค์อยู่บ่อยๆ

“คุณจำไม่ได้หรือ บางครั้งมารมันถึงกับเข้าไปในท้อง
พระโมคคัลลานะ ทำให้พระโมคคัลลานะปวดท้องเสียแทบแ
ปวดท้องหนักเข้า ท่านแปลกใจ เอ๊ะ! มันอย่างไร ปวดผิต
ปกติเหลือเกิน

“ท่านนั่งเข้าที่ เข้าธรรมกายในตัว มองเข้าไปในตัวท่าน
ก็เห็นว่า มีมารอยู่ในท้องท่าน แล้วท่านยังระลึกชาติถอยหลัง
ไปดูอีก พบว่ามารตัวนี้ แม่ของมันเป็นน้องสาวของท่านใน
อดีตชาติ ในชาติที่ท่านเองเคยเป็นมารมาก่อน เป็นอย่างนั้น
ไปอีก

แล้วท่านก็บอกมารว่า “ไอ้มาร เอ็งออกไปจากท้องข้า
เสียเดี๋ยวนี้ ข้ารู้แหละ เอ็งเป็นใคร” พอมารรู้แล้วว่า พระโมค
คัลลานะเห็นมันอยู่ในท้อง จึงรีบตาลีตาเหลือก มุดออกมา
นอกท้องท่าน

พระโมคคัลลานะท่านหมดกิเลส แต่ท่านไม่หมดมาร”

ตรงนี้ พวกเราคงไม่ค่อยได้ยินกันหรอก หลวงพ่อก็อ่าน
เจอแต่ว่า มารมันเข้าไปในท้องพระโมคคัลลานะ ก็ไม่ได้คิด
อะไรมาก แต่คุณยายชี้ให้ดูอย่างนี้ ว่าขนาดหมดกิเลสแล้ว
แต่มันไม่หมดมารที่จะมารบกวน บารมีขนาดเป็นอัครสาวก
เบื้องซ้ายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มารยังมารบกวนได้

แล้วคุณยายก็ส่ายว่า “คุณนะ ถ้าจะไม่ให้มารมารบ
กวน ต้องปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ให้มันหมดไป
มันจะได้ไม่มารบกวนเราต่อไปอีก กวนใครต่อไปอีกก็ไม่ได้

เพราะมันหมดแล้ว เพราะฉะนั้น ตั้งใจสร้างบุญสร้าง
บารมีไป สร้างให้มากๆ แล้วตามยายไป ยายจะไป
ปราบมารให้หมดให้ได้”

หลวงพ่อกำลังถามคุณยายต่อ “ยาย ยายไปรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร
ในเมื่อพระไตรปิฎกตรงนั้นไม่มีใครพูดเลยนะเรื่องนี้”

คุณยายตอบชัด “ยายเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ
ท่านชี้ให้ยายดู แล้วหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านก็บอกด้วย
ท่านจะไปปราบให้ถึงที่สุดของมาร ไม่อย่างนั้นไม่เข้า
นิพพานหรอก ยายก็เลยตั้งใจที่จะปราบไปให้ถึงที่สุด
ของมาร ตามไปกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ พวกคุณถ้าจะ
ตามก็ตามมา ไม่ตามก็ตามใจ ยายไม่บังคับใครหรอก
แต่รู้ไว้ก็แล้วกัน ถึงหมดกิเลสมารมันก็ยังกวณได้ เหมือน
พระโมคคัลลานะโดนกวณนั่นแหละ”

นี่คือสิ่งที่ทำให้หลวงพ่อดำคิด และก็ไม่ได้คิดจะจากคุณยาย
ไปไหนอีก

ทำอย่างไรให้ได้บุญมาก

ต่อมา เมื่อหลวงพ่อบวชแล้วหลายพรรษา แต่พรรษาที่
เท่าไรจำไม่ได้ ได้ถามคุณยายว่า “ยาย ทำอย่างไรจะได้
บุญมากจริงๆ”

คุณยายก็พูด “นอกจากทำบุญ ท่านก็ต้องทำหน้าที่ ทำ
กิจวัตรสงฆ์ให้เข้มงวด กวดขันให้เต็มที่ตามที่พระพุทธรเจ้าสอน

แล้วก็เทศน์สอนให้เต็มที่ เสร็จแล้วท่านจะต้องนั่งสมาธิให้
มากๆ ให้เข้าถึงองค์พระให้ได้ ให้ไปเห็นท่อนุญให้ชัดๆ แล้ว
ทำบุญให้ได้บุญท่อโตๆ”

“ยาย ท่อนุญนะ มันมีหรือ”

“มีสิ ทางโลกนะ น้ำประปาไปถึงบ้าน มันยังต้องมีท่อส่ง
เลย ไม่อย่างนั้นมันจะไหลไปอย่างไร ไฟฟ้าที่ใช้กันในบ้าน ก็
ต้องมีสาย สายไฟฟ้าก็คือท่อไฟฟ้านั้นแหละ บุญมันก็มีท่อนะ”

“ยาย เรื่องท่อนุญนี้ มีในพระไตรปิฎกไหม พระก็ว่าอ่าน
พระไตรปิฎกมามากแล้วนะ แต่เรื่องท่อนุญไม่เคยได้ยินเลย”

คุณยายบอกว่า “ในพระไตรปิฎกมีหรือไม่มี ยายไม่รู้
เพราะยายอ่านหนังสือไม่ออก แต่ยายนั่งสมาธิแล้วยาย
เห็น หลวงพ่อวัดปากน้ำสอนยาย ให้ยายไปดู แล้วสั่งนัก
สั่งหนา ทำบุญต้องให้ได้บุญท่อโตๆ แล้วบุญจะได้เข้ามาหล่อ
เลี้ยงในตัวเรามากๆ ท่อยิ่งโตยิ่งดี ถ้าไม่ได้นั่งสมาธิให้มาก ที่
เขามาทำบุญกัน เขาได้บุญไหลเข้าตัวแค่หลอดกาแฟ แต่ที่
ตั้งใจนั่งสมาธิ อย่างบูชาข้าวพระ ถ้าตั้งใจนั่งละก็ ท่อนุญวัด
ได้เป็นวาๆ”

“ยาย เป็นว่ามันก็ไม่เท่าไร ก็แค่ท่อระบายน้ำโตๆ แค่นั้นเอง”

ยายบอกว่า “มันไม่ใช่อย่างนั้น วาพระนิพพานะท่าน”

“อ้าว มีวามนุษย์ วาพระนิพพานเข้ามาอีกแล้ว”

ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อฟังคำตอบคุณยายแล้วทำให้ต้องมา
ค้นคว้าต่อไปอีก

คำว่า วา คือ ความยาวที่วัดได้จากการกางแขนเหยียด
ตรงออกไปทั้งสองข้าง

พวกเรานั่งอยู่ที่นี่ คำว่า “วา” คงจะไม่ค่อยรู้จักเท่าไรหรอก
ยิ่งเด็กรุ่นหลังยิ่งไม่รู้จัก อาจจะเคยเห็นไม้ที่เขาพูดว่า วา แต่
อาจจะไม่ได้เคยคิดถึงที่มาที่ไป

คุณยายบอก “มันต้องได้บุญเป็นวาพระนิพพาน คีป
พระนิพพาน สอกพระนิพพาน”

พอฟังคุณยายตอบ ก็สงสัยว่า มีวาพระนิพพาน สอก
พระนิพพาน คีปพระนิพพานเข้ามาอีก แล้วนิ้วพระนิพพาน
มีไหม ?

“มีสิ ท่าน”

หลวงพ่อก็ได้แต่นั่งงง เลยต้องมานั่งสมาธิไปด้วย หมั่น
เข้าไปชักไปถามคุณยายด้วย เรามันนั่งขัดบ้าง ไม่ขัดบ้าง
สว่างบ้าง มืดบ้าง ตื่นบ้าง หลับบ้าง เหมือนพวกเรานี้แหละ
ยังไม่ได้อย่างกับคุณยาย ก็หมั่นเข้าไปชักไปถามคุณยาย

แล้วส่วนหยาบๆ ก็ค้น เมื่อค้นแล้วได้เห็นภูมิปัญญาของ
ปู่ย่าตาทวดไทย จากการที่นั่งชักถามคุณยายเรื่องบุญ แต่
กลับไปได้เรื่อง มาตราในการวัดของปู่ย่าตาทวดมาด้วย

มาตรการวัดของปฐาตายายไทยมีมาอย่างไร ? ดูให้ดีนะ
ปฐาตายายบอกว่า

๑๒ นิ้ว เป็น ๑ คืบ

ไปลองดู เอาฝ่ามือของเราวางลงไปที่พื้น ๑๐ นิ้วแล้ว ไป
แกมอีก ๒ นิ้ว วัดความยาวดู เท่ากับ ๑ คืบ คืบใครคืบคนนั้น
นิ้วใครนิ้วคนนั้น แล้วจะได้ ๑๒ นิ้วเท่ากับ ๑ คืบ

๒ คืบเท่ากับ ๑ ศอก

ลองเอาคืบของเราวัดกับแขนเรา จะได้ ๒ คืบเท่ากับ ๑
ศอกพอดี วัดไปเถอะ ของใครของคนนั้น จะพอดี

๔ ศอกเท่ากับ ๑ วา

ไปลองทำตามดู ลองกางแขนออกไป จะได้ความยาว
เท่ากับ ๔ ศอก เพราะความยาวครึ่งแขนเท่ากับ ๑ ศอก
ความยาวของ ๑ แขน ก็เท่ากับ ๒ ศอก พับแขนเข้าเจอกัน
ตรงกลางอกพอดี พอกางแขนออกก็ได้ความยาวเท่ากับ ๔
ศอก ตกลงถ้าวัดจากกลางอกไปถึงปลายแขนนี้ ๒ ศอก ทั้ง
สองข้างก็เลยได้ ๔ ศอก ๔ ศอก คือ ๑ วา นี่บรรพบุรุษของ
เรามีภูมิปัญญาขนาดนี้ละ

เพราะฉะนั้น ที่ศูนย์กลางกาย ๒ นิ้วเหนือสะดือ นิ้วใคร
นิ้วคนนั้น ไม่ใช่ไปเอานิ้วไม้บรรทัด แต่เอานิ้วชี้ นิ้วกลางวาง
ทาบลงไป ๒ นิ้วใครนิ้วคนนั้น ไม่ใช่เด็กตัวเบียด นิ้วนิดเดียว
ไปเอา ๒ นิ้วไม้บรรทัดมาวัด ตำแหน่งการวางใจจะคำถึงอก
เด็กแน่ๆ แต่นี้เป็นภูมิปัญญาของปฐาตาทวดที่ต้องดูเอาไว้

๒๐ วาเป็น ๑ เส้น

๔๐๐ เส้นเป็น ๑ โยชน์

ไล่ลำดับกันไปอย่างนั้น ปัจจุบันนี้ เอามาเทียบกันพอได้ ในหน่วย “วา” ของผู้ใหญ่ว่า ๑ วา เท่ากับ ๒ เมตร พอดี เพราะฉะนั้น ๑ ศอก โดยเฉลี่ยเท่ากับ ๕๐ เซนติเมตร มันออกมาอย่างนี้

ปู่ย่าตาทวดมีความเป็นอัจฉริยะ คือ เอาทั้งเนื้อทั้งตัว เป็นมาตราส่วนที่จะวัดอะไรก็ได้ เดินผ่านอะไรเข้าไป พอจะ บอกได้ว่า คนนี้สูงเท่าไร วัดด้วยอะไร สมัยนั้น ไม่มีไม้เมตร ไม้ฟุตมาวัด ไม่ต้องหรอก เราสูงเท่าไรละ เรารู้ตัวเอง เดี่ยว เรารู้ สิ่งที่เราเดินผ่านไป ได้ มันเหนือหัวเราไปกี่เท่า เรารู้ได้ เพราะว่ามันสูงโดยทั่วไป ขนาด ๑ วาของเรา ก็ใกล้เคียงกับความสูงของเรา ถ้าลักษณะมหาบุรุษ วาของท่านจะเท่ากับ ความสูงของร่างกายของท่านเป๊ะ แต่ของเราทุกตะบุรุษ มัน คงไม่เป๊ะหรอก เพียงแต่ใกล้เคียง ไปวัดเอาเอง

ทีนี้ วาพระนิพพานจะวัดกันอย่างไร

เอาง่ายๆ อย่างนี้ก่อน เราทราบแล้วว่า “พระเดชพระคุณ หลวงพ่อวัดปากน้ำได้เทศน์ไว้ว่า ธรรมกายพระโสดาบัน หน้าตัก ๕ วา”

๕ วาของเรา กับวาของท่านเป็นอย่างไร ? เราต้องไป วัดกันด้วยการนั่งสมาธิมากๆ แต่พูดแบบอุปมาได้ว่า ถ้าท่าน กางแขนออกไปได้เท่าไร นั่นเป็นวาหนึ่งของธรรมกาย

พระโสดาบัน ถ้ากรรมกายพระสกิทาคามี ซึ่งหน้าตักท่าน เท่ากับ ๑๐ วา วาของท่านควรจะเป็นเท่าไร ก็ต้องนั่งสมาธิ ไปดูเอา

เพราะฉะนั้น วากรรมกายพระอรหัต หน้าตักท่าน ๒๐ วา ๒๐ วาของเรากับวาของท่าน เมื่อท่านกางแขนออกไป วาของท่านขนาดไหน ? ก็คือวาพระนิพพาน

แล้วถ้ากรรมกายที่องค์โตขึ้นไปกว่านั้นล่ะ วาจะเป็นอย่างไร ถ้าอย่างนั้นอดใจเอาไว้ ขยับหนึ่งไป แล้วก็ไปดูเอา แล้วก็นั่ง

คุณยายบอกแล้ว ถ้าอยากจะได้บุญมาก ต้องตั้งใจทำบุญ และตั้งใจนั่งสมาธิ นั่งไปให้ได้จนกระทั่งเห็นท่อนบุญว่า ท่อโตขนาดไหน จะได้ว่ารู้ว่าทำบุญแต่ละครั้งได้บุญขนาดไหน เพราะ ว่าวัดกันด้วยท่อนบุญ

ทอธารแห่งบุญ

คุณยายพูดเรื่องท่อนบุญคร่าวๆ ให้หลวงพ่อฟัง แต่ว่าในฐานะที่เป็นพระ จะมาพูดเรื่องท่อนบุญกับใคร ถ้าเราไม่มีหลักฐานในพระไตรปิฎก ไปพูดกับใคร เขาได้ยินเข้า ถ้าขึ้นเบาะๆ เขาคงว่าบ้า ดีไม่ดีเขาไล่ตะเพิด หรือไม่อย่างนั้นเขาอาจจะจับหลวงพ่อมัดส่งโรงพยาบาลบ้าก็ได้ เพราะว่ามาอุทริพูดถึงเรื่องท่อนบุญ ซึ่งผู้มีภูมิธรรมทั้งแผ่นดินไทย ทั้งในโลกนี้ ไม่เคยมีใครพูดถึงเลย นี่เป็นความหนักใจ

จากนั้นหลวงพ่อก็เลยมานั่งคันพระไตรปิฎก แล้วก็เจอว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเรื่องท่อนบุญเอาไว้ด้วย เพียงแต่ว่า ผู้มีภูมิธรรมทั้งหลายในโลกนี้ ในแผ่นดินนี้ ไม่มีใครเขามา พุดกัน

ทำไมเขาไม่พูด

ประเภทที่ ๑ ไม่รู้ด้วยว่ามีท่อนบุญ

ประเภทที่ ๒ อาจจะรู้ แต่ว่าถ้าขึ้นพูด เดียวจะถูกหาว่า บ้า ท่านเลยไม่พูด

หลวงพ่อดังใจคันพระไตรปิฎก คันไปคันมาในที่สุดก็เจอ แต่แล้วไม่มีโอกาสได้พูดกับพวกเรา เพราะถ้าอยู่ดีๆ มาพูด เดียวเขาจะหาว่าเพี้ยนอีกเหมือนกัน โดยเฉพาะท่านที่มาใหม่ หรือมาเก่าแต่ว่ายั้งนั่งสมาธิน้อยอยู่ หลวงพ่อก็คงโดนข้อหา เพี้ยน หรือไม่อย่างนั้นอาจจะคงมีหนังสืออะไรมาสอบ หลวงพ่อเสียอีกก็ไม่รู้

แต่พอดี เมื่อเข้านี้ตอนบูชาข้าวพระ (วันอาทิตย์ที่ ๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔) ได้ยินหลวงพ่อัมมชโยพูดถึงเรื่องท่อนบุญอีก วันนี้จึงขอถือโอกาส เอาเรื่องท่อนบุญมาฝาก พวกเรา

ขออ่านให้ฟังก็แล้วกัน จะได้หมดสงสัย เรื่องนี้มีอยู่ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ อังคุตตรนิกาย จตุกกนิบาต พระสูตรชื่อ ปุณณากิสันท์ ว่าด้วยท่อนบุญ เนื้อหามีอยู่ว่า

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสกับพระภิกษุว่า ถ้าจะให้ ญาติโยมที่ทำบุญ ได้บุญมากๆ ต้องทำอะไร ท่อบุญถึง จะโต

ท่านบอกว่า ท่อธารบุญมีอยู่ ๔ ประการ หรือว่าเกิดขึ้น ด้วยเหตุ ๔ อย่าง

ข้อที่ ๑ พระรูปใดที่ญาติโยมเอาผ้าไตรมาถวาย พอได้รับ ถวายแล้วเข้าเจตสมาริ คือ ตั้งใจนั่งสมาธิเข้ากลางของกลาง เข้ากลางพระธรรมกายในตัวไป ย่อมทำให้ท่อธารบุญกุศล ของท่ายก บังเกิดจะนับจะประมาณมิได้

ข้อนี้ชัดเจน นี่ยกมาจากพระไตรปิฎก พุดง่าย ๆ หลวงพี่ ทั้งหลาย สามเณรทั้งหลาย ลุงป้าน้าอาที่นั่นอยู่ที่นี่ ทำบุญกับ พวกเรามากแล้ว ถ้าอยากจะให้โยม ลุงป้าน้าอา ได้บุญ มากๆ ต้องทำอย่างนี้ ได้รับผ้าไตรไปแล้วละก็ นั่งสมาธิ ทำใจหยุดนิ่งเข้าไปกลางพระธรรมกาย เข้ากลางของกลาง เข้าไปให้ลึกๆ แล้วจะทำให้ท่อบุญจากศูนย์กลางพระธรรม กายส่งต่อไปให้โยมที่ทำบุญ ส่งเข้าศูนย์กลางกายของโยมที่ ถวายจีวร ท่อธารนี้จะนับจะประมาณมิได้ ไต่กันชนิดวัดไม่ไหว ข้อนี้ปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก แต่ไม่มีใครพูดกัน

ข้อที่ ๒ พระรูปได้รับบิณฑบาต จันอาหารของญาติโยม แล้ว ไม่ใช่ฉันเสร็จแล้วไปนอน ฉันเสร็จแล้วรีบไปนั่งสมาธิ ย่อมทำให้ท่อธารบุญของท่ายกนี้ เกิดขึ้นจนจะนับจะ ประมาณมิได้

หรือไม่ต้องรอฉันเสร็จแล้วค่อยไปนั่ง เริ่มตั้งแต่ขณะที่ฉันไป ก็มององค์พระนั่งเข้าไป เห็นองค์พระชัดๆ ใสๆ อยู่ในตัว นั่งเข้าไป หรือแม้กลับไปถึงกุฏิ ก็นั่งสมาธิ จรดใจตั้งเข้าไปกลางองค์พระ นั่งไปเถอะ ไม่ว่าจะเห็นหรือไม่เห็น แต่ว่าทอธารบุญมันเกิดไหลไปจากศูนย์กลางกายของพระของเณร เข้าไปสู่ศูนย์กลางกายของญาติโยม ทอบุญโตนับกันไม่ไหวทีเดียว

ข้อที่ ๓ แม้ที่สุดแล้ว จะถวายกุฏิ ถวายศาลา ถวายพระเจดีย์ ก็ทำนองเดียวกันนี้ หรือ**ข้อที่ ๔** จะถวายหยูกยารักษาโรคอะไรก็ตาม โยมถวายแล้ว ถ้าพระเรา ไม่ได้นั่งสมาธิ ใจยังฟุ้งซ่านอยู่ ทอบุญจากพระไปถึงโยม ทอคงเล็กแค່หลอดกาแฟ มันไม่เป็นวาพระนิพพานอย่างที่ยายว่า มันไม่เป็นทอไสลยิ่งกว่าแก้วเสียแล้ว นี่มีหลักฐานเรื่องทอธารบุญปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎกอย่างนี้

หลักการทำบุญที่สมบูรณ์แบบ

เราจำได้กันแต่ว่าองค์ประกอบของการทำบุญให้ได้บุญมาก มีอยู่ ๔ ข้อ

๑. **วัตถุบริสุทธิ** คือ สิ่งของที่เรเอามาทำบุญ เป็นของที่บริสุทธิ เกิดจากน้ำพักน้ำแรงเรา ไม่ได้คดโกงใครมา นี่องค์ประกอบข้อที่ ๑

๒. **มีเจตนาบริสุทธิ** คือ ตั้งใจมาทำบุญจริงๆ ไม่ใช่เพื่ออย่างอื่น ไม่ใช่ทำเพราะเสียไม่ได้ ไม่ใช่มาติดสินบน หรือมาแก้บนอะไรไม่รู้ แต่ตั้งใจมาทำบุญจริงๆ มาทำบุญสร้างพระเจดีย์ สร้างพระธรรมกาย สร้างลานรัตนบัลลังก์ สารพัดที่เราทำไป เรามีเจตนาบริสุทธิของเรา

๓. **ผู้ให้** คือ ตัวเรา แต่ละคนบริสุทธิ

๔. **ผู้รับ** คือ พระภิกษุบริสุทธิ

เมื่อทำครบองค์ประกอบ ๔ ประการนี้ย่อมได้บุญมาก ส่วนมากพระท่านเทศน์ ก็เทศน์แต่ ๔ ข้อนี้ ไม่มีใครสักรูปหนึ่งที่เทศน์ว่าผู้ให้บริสุทธิแล้วทอธารที่ศูนย์กลางกายก็เปิดโต เรื่องนี้ไม่มีใครพูด

วันนี้มาถึงคุณยาย จึงได้จ้วงหะขอเอามาพูด เอาความรู้ของคุณยายมาให้พวกเรา ให้ต่อหน้าท่านที่เป็นท่านทายก

ผู้ให้บริสุทธิ คือ ตั้งแต่บริสุทธิในระดับรักษาศีล ซึ่งทอธารบุญคงจะโต สมมติว่า ถ้าการรักษาศีลทำให้ทอธารบุญโต

ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางสักคิบบ้าง ถ้าไม่บริสุทธิ์ กินเหล้าไป
ดื่กบาตรไป ท่อบุญก็จะลดขนาดเล็กลง แต่คงไม่ใช่หลอดกาแฟ
มันคงเป็นหลอดอะไร ซึ่งเล็กกว่าหลอดกาแฟ มันเปิดได้แค่นั้น

แล้วผู้รับบริสุทธิ์ คือ พระภิกษุ เป็นอย่างไร คือ ยิ่งถ้าใน
ระดับที่ท่านนั่งสมาธิ เข้าถึงพระธรรมกายในตัว ทั้งซัด ทั้งใส
ทั้งสว่าง ท่อบุญของท่านก็มีขนาดโตจะนับจะประมาณมิได้

แต่ว่าผู้ที่มาทำบุญ ถ้าทำบุญไปด้วย นั่งสัปหงกไปด้วย
บางคนทำบุญไปด้วย เมาเหล้าไปด้วย แล้วเขาจะรับบุญไป
ได้เท่าไร เหมือนอย่างกับฝนตกลงมาเต็มท้องฟ้า แต่ว่าเอา
ขวดปากแคบไปรองรับน้ำฝน จะได้น้ำฝนสักเท่าไร ยิ่งถ้าไป
เอาขวดน้ำหอมเล็กๆ มาตั้งไว้กลางแจ้ง แล้วจะได้อะไร ลอง
ไปนึกเอา

ตรงกันข้าม ฝนมันตกจึกๆ แล้วเราเอาโอ่งปากกว้างไปรับ
น้ำฝน ถ้าอย่างนั้นเดียวเดียว น้ำเต็มโอ่ง นี่มันเป็นอย่างนี้

พระพุทธองค์ท่านตรัสไว้ว่า “ท่อธารบุญกุศลเหล่านี้ ย่อม
นำมาซึ่งความสุข ให้ซึ่งผลอันดีเลิศ มีสุขเป็นวิบาก เป็นทาง
สวรรค์ เป็นไปเพื่อผลที่ปรารถนา ที่รักใคร่ ที่ชอบใจ เพื่อ
ประโยชน์ เพื่อความสุข” นี่คัดเอามาจากพระไตรปิฎก

จากที่เราเคยฟังเทศน์กันมาว่า ทำบุญต้องผู้ให้และผู้รับ
บริสุทธิ์ แต่ว่าผู้ให้บริสุทธิ์ตรงนี้ บริสุทธิ์ระดับมีศีล ๕ กับ
บริสุทธิ์ระดับมีศีล ๘ ท่อบุญก็ไม่เท่ากันเสียแล้ว

บริสุทธิ์ในระดับไหน ในระดับทั้งมีศีลด้วย มีสมาธิด้วย ในสมาธิประเภทสว่างๆ ไม่ถึงปฐมมรรค ท่อบุญก็เปิดในระดับหนึ่ง ถ้าถึงปฐมมรรค ท่อบุญจะโตขึ้นมาอีกระดับหนึ่ง ถ้าถึงกายมโนมยละเอียด กายทิพย์ กายพรหม กายอรุณพรหม ท่อบุญก็โตขึ้นไปตามลำดับๆ ของมัน ถ้ายิ่งเข้าถึงธรรมกาย ท่อบุญจะโตพิเศษขึ้นมาอีก นี่คือในส่วนผู้ให้หรือผู้ทำบุญ ท่อบุญจะขนาดไหน ก็ขึ้นอยู่กับความบริสุทธิ์ของเรา

แล้วท่อบุญจะ มาจากไหน ? มาจากพระที่เป็นผู้รับ ท่านบริสุทธิ์ขนาดไหน ถ้าขนาดเจโตวิมุตติ เจโตสมาธิ เข้ากลางของกลางพระธรรมกายได้ ท่อบุญก็โตปั๊บเริ่มเลย อย่างนี้ท่อบุญโต ถ้าพวกเราท่อบุญก็โตอย่างนี้ บุญก็ได้เพียบ ถ้าท่อบุญโตปั๊บเริ่มเลย แต่ท่อบุญของพระท่านตีบ ศีลท่านไม่ค่อยจะเข้าท่านัก ท่อบุญเล็ก ท่อบุญโต บุญก็ไม่เต็มที

โดยสรุป ถ้าท่อบุญเล็ก แต่ท่อบุญโต บุญได้ไม่เต็มทีอีก แต่ถ้าท่อบุญก็โต ท่อบุญก็โต ทำบุญงวดนี้ รับบุญกันเพียบเลย ตรงนี้ต้องฝากหลวงพี่หรือสามเณรด้วย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า อริยสาวกในธรรมวินัยนี้ ตั้งแต่พระโสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ เป็นผู้ประกอบด้วยความเลื่อมใสอันไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระสงฆ์ ทำไมไม่หวั่นไหว ? เพราะท่านเป็นพระอริยเจ้าแล้ว ท่านเหล่านี้จะมีท่อบุญในตัวโตเป็นพิเศษดังที่กล่าวมาแล้ว

แต่ที่นี้ ผู้ที่ไม่ได้เป็นอริยสาวก นั่งอยู่นี้ ยังไม่ได้เป็นพระ
โสดาบัน พระสกิทาคามี พระอนาคามี พระอรหันต์ เวลานี้
องค์พระก็ยังเห็นขัดบ้าง ไม่ขัดบ้าง จะเป็นเนื่อนาบุญไหวใหม่
ก็ลองฟังกัน พระพุทธองค์ยังตรัสต่อไปอีกว่า

อริยสาวกประกอบด้วยอริยกันตศีล คือ ศีลที่พระอริย
เจ้าพอใจ ไม่ทะลุ ไม่ต่างพร้อย เป็นไท ผู้รู้สรรเสริญ มีทิวา
ถูกต้อง และเป็นสมาริตัว ด้วย ถ้าอย่างนี้ทอธารบุญก็โตอีก

พวกเรานั่งอยู่ที่นี้ เรายังไม่ได้เป็นพระอริยสาวก อย่าง
มากเป็นโคตรภูบุคคล คือ ผู้ที่เข้าถึงพระธรรมกายในตัวแล้ว
แต่ว่าพระธรรมกายที่ปรากฏในตัวนั้นยังไม่มั่นคงชนิด ๒๔
ชั่วโมง บางทีก็ขัดบ้าง ไม่ขัดบ้าง หรือขัดก็ขัดอยู่ชั่วโมง ครึ่ง
ชั่วโมงแล้วก็หายไป หรือขัดอยู่วัน ครึ่งวัน แล้วก็หายไป
หรือขัดอยู่ ๒-๓ วัน แล้วก็หายไป ถึงจะขัดบ้างไม่ขัดบ้าง
แต่ว่าได้ระวังรักษาศีลอย่างดี ถ้าอย่างนั้นทอบุญก็จัดเป็นทอ
บุญโตๆ ทีเดียว ส่วนโตเท่าไหนขึ้นอยู่กับสมาริตของท่าน ศีล
ของท่าน

เพราะฉะนั้น ลูกพระลูกเณร ยุคนีเศรฐกิจย่าแย้อยู่ พี่
ป้าหน้าอา ปู่ย่าตายายของเราที่นั่งอยู่ในนี้ ก็ตั้งใจ จะมีหรือไม่มี
จะรวยหรือไม่รวย มาถึงวัดแล้วก็ต้องมีของติดมือมาฝากพระ
ฝากเณร แม้ไม่มีจริงๆ ก็ไม่ยอมจนใจ อาจจะจนทรัพย์แต่ไม่
จนใจ

ที่ว่าจนทรัพย์ แต่ไม่จนใจ ท่านทำอย่างไร ?

ท่านเหล่านี้ ก็ไม่อยู่นิ่ง สู้ตะเกียกตะกายไปเป็น
กัลยาณมิตรไปชักชวนใครต่อใครมาสร้างบุญ ไปชักชวนผู้ที่
เขาพอมีฐานะ มีทรัพย์มาบำรุงลูกพระลูกเณรได้ นี่ท่านเหล่านี้
นี้ทุ่มเทบำรุงลูกพระลูกเณรมาด้วยความเหนื่อยยาก

การกระทำตรงนี้ ของพี่ป้าน้าอา คุณลุง คุณตา คุณย่า
คุณยายที่นั่งอยู่ในนี้ ท่อธารบุญของท่านเหล่านี้ที่รอรับบุญ
อยู่นี้ มีขนาดเบ้อเริ่มทีเดียว เหลือแต่ลูกพระลูกเณร จะต้อง
เข้มงวดกวดขันตัวเองให้มากๆ ท่อบุญในตัวของเราก็จะได้
ส่งไปถึงญาติโยมได้ แม้ไม่โตเท่ากับพระอริยเจ้า แต่ขนาด
ท่อบุญของเราก็จะไม่ธรรมดา

ถ้าอย่างนี้ละก็ ทั้งลูกพระลูกเณรจะได้บุญติดตัวไปมากๆ
แล้วพี่ป้าน้าอาที่มาตั้งใจทำบุญกับลูกพระลูกเณร ก็จะได้บุญ
มากๆ และบุญมากๆ อย่างนี้สะสมเข้าไว้ เพื่อจะได้มีบุญที่
มากพอจะติดตามคุณยายไป ไม่อย่างนั้นตามคุณยายไม่ทัน
ซึ่งอย่างน้อยตามให้เห็นฝุ่นก็ยังดี

ถ้าฝุ่นก็ไม่เห็นเสียอีก แล้วจะทำอย่างไร จะไปโทษใคร ก็
ท่อบุญเราแค่หลอดกาแฟ แล้วจะไปโทษใคร

เราต้องมองภาพเรื่องท่อบุญนี้ให้ชัดๆ แล้วต่อแต่นี้ไป ลูก
พระลูกเณรก็ไปตั้งใจทำท่อบุญในตัวเองให้โตๆ เกิด

ทั้งหมดนี้ก็เป็นสิ่งที่คุณยายสอนหลวงพ่อกับเรื่องบุญ
มาตั้งแต่ก่อนบวช และหลวงพ่อก็ก็นึกว่าหลักฐานใน
พระไตรปิฎกมายืนยันเรื่องบุญให้แก่พวกเรา

นับแต่ขึ้นไป พวกเราตั้งใจเป็นลูกหลานของคุณยายแล้ว
ต้องตั้งใจนั่งสมาธิทำภาวนาของเราไป รักษาศีลของเราไป
ประคองใจเราเข้าสู่ศูนย์กลางกายของเราไป จะตื่นบ้าง หลับบ้าง
ขัดบ้าง ไม่ขัดบ้าง มันคงบ้าง ไม่มันคงบ้าง ก็เอาใจไว้ใน
ศูนย์กลางกายนั้นแหละ วันหนึ่งท่อนุญก็จะโตขึ้น โตวันโตคืน
โตจนกระทั่งวัดกันได้เป็นวาๆ พระนิพพาน วันนั้นก็สมศักดิ์ศรี
ที่เป็นลูกหลานคุณยายนะ

**ขอให้วันนั้นจงมาถึงพวกเราเร็ว ๆ จงทุกรูปทุกคน
เทอญ**